

IV. PRZYSZŁOŚĆ UNII EUROPEJSKIEJ - PRACE KONWENTU EUROPEJSKIEGO

SPRAWOZDANIE Z SESJI PLENARNEJ
KONWENTU EUROPEJSKIEGO*
W BRUKSELI, 6-7 LUTEGO 2003 R.

Sekretariat Konwentu, Bruksela, 13 lutego 2003 r.

I. OTWARCIE SESJI

1. Prezentacja projektu tytułów I, II i III (artykuły od 1 do 16) konstytucji

W imieniu Prezydium przewodniczący przedstawił projekt tekstu pierwszych 16 artykułów konstytucji, wskazując, że jest to tylko propozycja, a członkowie Konwentu mogą przedstawiać swoje komentarze oraz proponować poprawki. Zadaniem Konwentu jest zaopiniowanie tekstu konstytucji.

Sesja plenarna, która odbyła się 27 i 28 lutego, dotyczyła debaty na temat projektów artykułów. Aby właściwie przygotować dyskusję, członków Konwentu poproszono o przesłanie do Sekretariatu wstępnych proponowanych poprawek przed 17 lutego, tak aby Prezydium mogło je przeanalizować oraz posegregować.

Zdecydowano, że wszystkie proponowane poprawki zostaną udostępnione na stronie internetowej Konwentu w ten sposób, by możliwe było ich porównywanie.

2. Europa Społeczna

- Debata na temat raportu grupy 11, której przewodniczył Georges Katiforis (CONV 516/03)

i. Prezentacja raportu Georgesa Katiforisa

Georges Katiforis wskazał na szczególne znaczenie dla Europy rozważanego problemu. W sferze wymiaru społecznego Europa może być dumna ze swoich osiągnięć. Kwestie należące do mandatu grupy roboczej

* Tekst niniejszego dokumentu w języku angielskim można znaleźć pod adresem internetowym: <http://register.consilium.eu.int/pdf/en/03/cv00/cv00548en03.pdf>

mieszczą się w trzech ogólnych kategoriach, którymi są: wartości i cele; zakres kompetencji oraz instrumenty i procedury.

Jeśli chodzi o wartości, grupa zaakceptowała koncepcję, aby artykuły przyszłego traktatu konstytucyjnego były krótkie i zwarte. Grupa miała trudności w sklasyfikowaniu pewnych pojęć jako wartość bądź jako cel. Przedstawiono wiele propozycji, ale grupa zdecydowała, że tekst na temat wartości powinien zawierać zapis o społecznej sprawiedliwości, solidarności i równości, zwłaszcza równości kobiet i mężczyzn. Na temat celów grupa, po dyskusji, stwierdziła, że do celów powinno zostać włączone odwołanie do „pełnego zatrudnienia”.

Osiągnięto również porozumienie co do tego, że do celów powinno być włączone odwołanie do wysokiego poziomu ochrony socjalnej. Zaproponowano również wiele innych celów. Postawiono również pytanie, czy idea Europy Społecznej nie byłaby bardziej przekonująca, gdyby całą koncepcję zdefiniowano jako „Europejski Model Socjalny”. Problem ten nie został jednak podjęty przez grupę.

W sprawie kompetencji grupa zdecydowała, że istniejące kompetencje są generalnie adekwatne, ale niektóre z nich mogłyby być lepiej wykorzystywane, gdyby je wyraźniej zdefiniowano. Dotyczy to w szczególności sfery zdrowia publicznego. Ponadto grupa zaakceptowała postulat wzmocnienia podstawy prawnej, która pozwoliłaby na legislację w sferze usług o charakterze powszechnym.

W kwestii procedur grupa wyraziła ogólne poparcie, mimo wyraźnego sprzeciwu niektórych członków, włączenia otwartej metody koordynacji do traktatu. Jednakże, co podkreślono, powinna być zachowana elastyczność tej metody, tak by nie wpływała negatywnie na istniejące kompetencje Unii.

Drażliwą kwestią był problem głosowania kwalifikowaną większością głosów (QMV). Podczas gdy wszyscy zgodzili się na utrzymanie nicejskiego kompromisu w sprawie artykułu 137, znaczna liczba członków grupy stwierdziła, że w sferze socjalnej pożądane jest dalsze poszerzenie zakresu QMV. Grupa zdecydowanie poparła utrzymanie i wzmocnienie roli partnerów społecznych w negocjacjach sektorowych oraz uznanie udziału społeczeństwa obywatelskiego w działaniach na rzecz polityki społecznej.

Georges Katiforis wyraził zadowolenie z faktu, że grupa doszła do jednomyślności w wielu kwestiach, mimo zróżnicowanych poglądów członków. Wszyscy uznali, że Unia Europejska ma do odegrania znaczącą rolę w sferze polityki społecznej.

ii. Debata plenarna

Najogólniej mówiąc, raport został pozytywnie przyjęty przez Konwent, który również wysłuchał opinii przedstawicieli partnerów spo-

łecznych, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Konwentu Młodych.

Wielu rozmówców odrzuciło sugestię grupy, aby początkowe artykuły przyszłego traktatu konstytucyjnego dotyczyły godności człowieka, sprawiedliwości społecznej, solidarności i równości, zwłaszcza kobiet i mężczyzn.

Debata wykazała istnienie dużego poparcia dla następujących propozycji grupy roboczej: aprobatę uzyskały zapisy o: pełnym zatrudnieniu, sprawiedliwości społecznej, pokoju społecznym, trwałym rozwoju, spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, społecznej gospodarce rynkowej, jakości stanowisk pracy, ustawicznym nauczaniu, włączaniu do społeczeństwa osób z marginesu społecznego, o wysokim poziomie ochrony społecznej, równości mężczyzn i kobiet, niedyskryminowaniu ze względu na pochodzenie rasowe bądź etniczne, orientację religijną bądź seksualną, upośledzenie bądź wiek, o prawach dzieci, wysokim poziomie publicznej opieki zdrowotnej, wydajnych i wysokiej jakości usługach społecznych oraz usługach o charakterze powszechnym.

Jeśli chodzi o kompetencje, debata plenarna nie kwestionowała wniosków grupy roboczej, że kompetencje w sferze społecznej powinny być dzielone między Unię a państwa członkowskie. Kilku członków postuluowało otwarcie dyskusji nad przepisami zawartymi w istniejącym artykule 137, które z kompetencji Unii wyłączają płacę, prawo do zrzeszania się, prawo do strajku oraz prawo nakładania lokautów.

Wielu członków proponowało, by obecne kompetencje Unii w zakresie publicznej opieki zdrowotnej (artykuł 152) zostały poszerzone w celu przeciwstawienia się, na poziomie europejskim, ryzyku epidemii przenoszonych przez granice i bioterroryzmowi.

W dialogu często koncentrowano się na usługach o charakterze powszechnym. Ważną kwestią było, czy istniejący artykuł 16 Traktatu powinien zostać zmieniony, tak by stanowił podstawę prawną ułatwiająca przyjęcie unijnej legislacji w kwestii usług o charakterze powszechnym. Członkowie Konwentu byli wyraźnie podzieleni w tej kwestii, chociaż wielu z nich popierało takie rozwiązanie.

Większość członków grupy argumentowała za włączeniem otwartej metody koordynacji do traktatu, tak aby uczynić ją bardziej przejrzystą i bardziej demokratyczną, nie pozbawiając jej zarazem zalet, w szczególności elastyczności. Niektórzy dyskutanci mimo to wyrazili sprzeciw.

Z szerokim poparciem spotkała się propozycja grupy roboczej, by traktat zawierał procedury, które zapewniałyby spójność między polityką gospodarczą i społeczną, ustalaną na wiosennych posiedzeniach Rady Europejskiej. Jednakże debata nie doprowadziła do porozumienia w sprawie zmiany obecnego artykułu 128 TWE, który wymaga, by

wytyczne dotyczące zatrudnienia były zgodne z ogólnymi zasadami polityki gospodarczej.

Najtrudniejsza debata toczyła się wokół poszerzenia głosowania kwalifikowaną większością głosów w kwestiach, w których obecnie wymagana jest jednomyślność. Co więcej, niektórzy członkowie wskazali, że należy przeprowadzić debatę na temat obecnej definicji „większości kwalifikowanej”.

Bardzo wielu członków Konwentu poparło przejście na QMV i współdecydowanie – przynajmniej w takim zakresie, jak to formalnie przedstawiono w Nicei – pozostawiając wymóg jednomyślności tylko w sferze ubezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej pracowników. Bardzo wielu członków Konwentu chciało również, aby wszystkie kwestie zawarte w obecnych artykułach 13, 42 i 137 TWE podlegały procesowi współdecydowania i QMV.

Niektórzy członkowie Konwentu podkreślali, że Traktat Nicejski wszedł w życie niedawno i zgodnie z nim przejście do QMV jest możliwe, pod warunkiem że taki jest zamiar państw członkowskich. Ci członkowie potwierdzili, że nie chcą ponownie rozpatrywać przepisów uzgodnionych w Nicei we wspomnianej sferze.

Debata potwierdziła, że w przyszłym traktacie konstytucyjnym powinni zostać uwzględnieni partnerzy społeczni oraz społeczeństwo obywatelskie.

iii. Wnioski

Kończąc debatę, przewodniczący odnotował jednomyślność co do kwestii, iż konstytucja powinna chronić takie zasady, jak: godność człowieka, sprawiedliwość społeczna, solidarność i równość, w szczególności kobiet i mężczyzn. Przewodniczący stwierdził, że ta ostatnia zasada należy do celów, które być może zostaną włączone do artykułu 3 przyszłego traktatu konstytucyjnego.

Przewodniczący odnotował również fakt, iż udzielono dużego poparcia dla celu pełnego zatrudnienia, chociaż został on zdefiniowany tylko jako pożądaný cel, który w rzeczywistości nigdy nie zostanie w pełni osiągnięty.

Przewodniczący zauważył, że w projektach artykułów przedstawionych Konwentowi Prezydium uwzględniło w jakimś stopniu lub formie wszystkie wspomniane elementy.

Co do kompetencji, przewodniczący odnotował jednomyślność w sprawie kompetencji w sferze socjalnej, które w dalszym ciągu dzielą Unia i państwa członkowskie. W odniesieniu do istniejącego artykułu 137, który wyklucza płacę, prawo do zrzeszania, prawo do strajku i prawo

nakładania lokautów z kompetencji Unii, przewodniczący zauważył, że kwestia ta nie została właściwie przedyskutowana i w związku z tym nie można było, na tym poziomie, poddać tych wykluczeń ocenie.

Przewodniczący zauważył, że Konwent dostrzega potrzebę nieznacznego preredagowania obecnych kompetencji Unii w sferze publicznej opieki zdrowotnej (artykuł 152). Celem tej zmiany byłaby walka (na poziomie europejskim) z zagrożeniem przenoszonymi przez granice państw epidemiami i z bioterroryzmem. Przewodniczący stwierdził, że również ta sprawa wymaga jeszcze rozpatrzenia.

W sprawie usług o charakterze powszechnym przewodniczący zauważył wyraźne potwierdzenie przez Konwent potrzeby zmiany obecnego artykułu 16 Traktatu, tak aby stał się on podstawą prawną do przyjęcia unijnej legislacji w tej dziedzinie. Przewodniczący rozważał praktyczne efekty preredagowania artykułu 16 oraz rodzaj prawa, które mogłoby powstać na tej podstawie legislacyjnej. Zauważył, że członkowie Konwentu są podzieleni w tej kwestii, mimo iż wielu z nich jest zwolennikami zmiany artykułu 16 w taki sposób, aby stanowił on podstawę legislacyjną. Przewodniczący obiecał, że Prezydium zbada jeszcze tę kwestię.

Następnie zauważył, że debata na temat otwartej metody koordynacji była ożywiona. Potwierdził, że większość członków Konwentu pragnie, aby ta metoda została włączona do traktatu, tak aby stała się ona bardziej klarowna, przejrzysta i demokratyczna, bez szkody dla swych zalet, a w szczególności elastyczności. Niemniej jednak, ponieważ zaletą tej metody jest właśnie elastyczność, przewodniczący rozważał, czy konieczne jest, aby podlegała ona większej kontroli, co może powodować ryzyko utraty elastyczności.

Przewodniczący zauważył, że propozycja grupy roboczej, aby włączyć do traktatu procedury, które zapewniłyby spójność między polityką ekonomiczną i społeczną, ustalaną na wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej, została dobrze przyjęta. Stwierdził również, że jest to kwestia do zapisania w części drugiej przyszłego traktatu konstytucyjnego.

W sprawie rozszerzenia zakresu podejmowania decyzji kwalifikowaną większością głosów (QMV) na dziedziny obecnie wymagające jednomyślności przewodniczący zauważył, że debata była dość trudna. Przypomniał, że to był temat, nad którym odbyły się trudne negocjacje na Konferencji Międzyrządowej w Nicei. Stwierdził, że Traktat Nicejski pozwala na przejście do głosowania większością głosów za jednomyślną decyzją Rady. Zauważył jednak, że wielu członków Konwentu chciało natychmiastowej zmiany [sposobu podejmowania decyzji] na kwalifikowaną większość głosów i współdecydowanie [przez Parlament Europejski – uwaga red.], przynajmniej w takim zakresie, jak to zostało sformalizowane w Nicei, pozostawiając jednomyślność tylko dla spraw

związanych z ubezpieczeniem społecznym i ochroną socjalną pracowników. Natomiast pozostali członkowie, a także niektórzy przedstawiciele rządu, byli przeciwni jakiegokolwiek zmianie kompromisu zawartego w Traktacie Nicejskim. Przewodniczący stwierdził, że kwestia ta wymaga rozpatrzenia.

Przewodniczący zauważył, że wprawdzie dyskusja przyniosła pewien postęp, ale ostatecznie nie doprowadziła do rozwiązań we wszystkich punktach. W związku z tym, że nie rozstrzygnięto pewnych spraw dotyczących części drugiej przyszłego traktatu, Konwent powróci do nich później.

3. Dyskusja na temat wymiaru regionalnego i lokalnego

i. Wstęp

Przewodniczący podkreślił ważność debaty na temat „regionalnego i lokalnego wymiaru w Europie”, zważywszy na fakt, że w systemie 25 państw członkowskich i prawie 450 mln mieszkańców działania polityczne nie mogą być zcentralizowane i muszą w pewnym stopniu odbywać się z pomocą pośredników. Przewodniczący podkreślił zasadniczą rolę, jaką już odgrywają lokalne władze, co będzie jeszcze ważniejsze w niedalekiej przyszłości, w szczególności w stosunku do wdrażania wielu z unijnych polityk, zwłaszcza tych, które wpływają na życie i codzienne sprawy Europejczyków.

Przewodniczący odnotował, że radnych regionalnych i lokalnych reprezentowali obserwatorzy z Komitetu Regionów, którzy biorą udział w pracach Konwentu. Towarzyszył im na tej sesji sir Albert Bore, przewodniczący Komitetu. Przenosili oni bardzo starannie, od samego początku, prace Konwentu albo na Komitet Regionów, albo na główne europejskie reprezentatywne organizacje. Znalazło to potwierdzenie w ożywionej dyskusji na forum, w doskonałej frekwencji na spotkaniach grupy kontaktowej, kierowanej przez Anę de Palacio, a następnie przez wiceprzewodniczącego Jeana-Luca Dehaene’a, oraz w udziale w pracach Konwentu.

Przewodniczący zwrócił uwagę na opinie przyjęte przez Komitet Regionów, w szczególności opinię lorda Tope’a, oraz na uchwały Parlamentu Europejskiego, przyjęte po raportach Alaina Lamassoure’a i Giorgia Napolitano. Stwierdził, że Prezydium zapoznało się ze wszystkimi badaniami i propozycjami i próbowało je zaakceptować, przy uwzględnieniu reperkusji konstytucyjnych, i chciało rozpocząć badania nad pewnymi rozwiązaniami (zobacz CONV 518/03). *Dossier* wzbogacono o dokument CONV 523/03, przedstawiający krótkie podsumowanie dyskusji prowadzonych przez grupę kontaktową, zwołaną przez wiceprzewodniczącego Jeana-Luca Dehaene’a, do którego to podsumowania dołączono propozycje organów regionalnych i lokalnych oraz innych instytucji.

Ostatecznie Prezydium, w propozycjach do artykułów od 1 do 16, które przedstawiono Konwentowi, postanowiło od razu wziąć pod uwagę wymiary lokalny i regionalny Unii.

ii. Debata plenarna

Wielu członków Konwentu zwracało uwagę, że respektowanie prawa państw członkowskich do zorganizowania ich własnych wewnętrznych struktur stanowi prawo fundamentalne. Zabierający głos podkreślali potrzebę respektowania różnorodności tych wewnętrznych struktur, która sama w sobie należy do bogactw Europy. Niektórzy twierdzili, że nie należy nastawiać regionów przeciwko państwom członkowskim i sprzeciwili się jakiegokolwiek uniformizacji na tym poziomie.

Członkowie Konwentu byli jednomyślni co do uznania ważności wymiarów regionalnego i lokalnego w Europie, ze zróżnicowanym naciskiem na poziomy regionalne i lokalne. Uzyskano wyraźne porozumienie co do faktu, że powinno to zostać zapisane w początkowych artykułach konstytucji, jak zaproponowano zwłaszcza w raporcie Napolitano dla Parlamentu Europejskiego. Propozycja Prezydium, że odniesienie do władz regionalnych i lokalnych powinno być zawarte w artykule 9(6), została dobrze przyjęta, chociaż niektórzy chcieli, aby wzmianka ta pojawiła się wcześniej, w pierwszym artykule konstytucji. Kilku członków [Konwentu] stwierdziło, że formuła proponowana przez Prezydium jest właściwa, inni zaś proponowali, by pójść dalej w uznaniu lokalnej autonomii (lub swobody administracji na poziomie lokalnym); w tym kontekście mówiono również o uznaniu dla lokalnej demokracji. Niektórzy mówcy sugerowali, że konstytucja mogłaby zawierać odniesienie do Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego lub zezwolić Unii na przystąpienie do tej Karty.

Ponadto niektórzy członkowie [Konwentu] stwierdzili, że konstytucja powinna się odnosić do regionalnej i/lub kulturowej tożsamości oraz różnorodności językowej, a także do praw mniejszości.

Wielu członków podkreślało rolę władz regionalnych i lokalnych w dochodzeniu do subsydiarności. Niektórzy zwrócili uwagę na fakt, że subsydiarność powinna również dotyczyć lokalnego oraz regionalnego poziomu i chcieli to wziąć pod uwagę przy formułowaniu protokołu w sprawie subsydiarności.

Podobnie było z propozycją, by ci, którzy muszą przyjąć lub zapewnić przyjęcie unijnej legislacji lub unijnych polityk, byli powiadamiani, kiedy ta legislacja i odpowiednie polityki są przygotowywane. Teza ta spotkała się z pełnym poparciem w Konwencie, który nawet wzmocnił propozycje w tym względzie złożone przez grupy robocze ds. subsydiarności oraz uproszczenia, w szczególności dotyczące poprzedzających konsultacji.

Zgodzono się co do włączenia, we właściwej formie, [zasady] konsultacji z władzami lokalnymi i regionalnymi w kwestiach, które je dotyczą, do tytułu VI konstytucji, odwołującego się do „demokratycznego życia Unii” w warunkach subsydiarności. Członkowie [Konwentu] byli zgodni co do potrzeby konsultacji na wstępnym etapie przygotowania i wdrażania unijnej legislacji i programów, a niektórzy twierdzili, że konsultacje powinny obejmować wszystkie poziomy władz lokalnych i regionalnych, włącznie z parlamentami regionalnymi, w szczególności poprzez ich reprezentacyjne organizacje. W tym kontekście zasugerowano, że propozycje legislacyjne Komisji powinny zawierać oszacowanie obciążeń (również finansowych), jakie będą musiały ponieść władze lokalne i regionalne w trakcie wdrażania legislacji.

Wielu członków Konwentu podkreśliło ważną rolę Komitetu Regionów w reprezentowaniu władz regionalnych i lokalnych w Unii; jednak niektórzy zastanawiali się, czy działa on wystarczająco sprawnie.

Członkowie Konwentu w większości poparli propozycje grupy roboczej ds. subsydiarności, że Komitet Regionów powinien odgrywać [ważną] rolę w systemie wczesnego ostrzegania oraz że powinien mieć prawo kierowania spraw o naruszenie zasady subsydiarności do Trybunału Sprawiedliwości. Część mówców zaleciła przyznanie Komitetowi Regionów prawa regresu w obronie własnych prerogatyw, ale tej propozycji nie poparli wszyscy członkowie.

Wielu członków podkreślało znaczenie członkostwa i reprezentatywności Komitetu Regionów. Niektórzy zauważyli, że są znaczne różnice w sposobie przydziału w nim miejsc (niektóre regiony, na przykład, mają większą populację lub większą powierzchnię niż niektóre państwa członkowskie) i wskazali, że państwa członkowskie o mniejszej liczbie ludności miałyby dostęp do Trybunału Sprawiedliwości, w odróżnieniu od regionów, bez względu na ich wielkość. Inni wskazywali, że władze lokalne i regionalne różnych poziomów w danym kraju nie zawsze są sprawiedliwie reprezentowane przez poszczególne delegacje. Niektórzy sugerowali, aby członkowie Komitetu Regionów byli wybierani w wyborach, a nie desygnowani przez lokalne władze. Inni członkowie Konwentu byli przeciwni jakiegokolwiek zmianie istniejących zasad rządzących członkostwem w Komitecie.

Część członków [Konwentu] była zdania, że jeśli instytucje nie stosują się do opinii Komitetu Regionów, to powinno się od nich wymagać podania przyczyn decyzji, podczas gdy inni popierali zmianę nazwy Komitetu Regionów lub nadanie mu statusu instytucji. Ta ostatnia sugestia nie została dobrze przyjęta przez niektórych członków Konwentu.

Część członków Konwentu skupiła się na problemie regionów mających kompetencje legislacyjne, ale inni byli przeciwni rozróżnianiu między różnymi rodzajami władzy lub na dawaniu którymś z nich uprzywilejo-

wanego statusu. Podjęto sprawę jaśniejszego sformułowania artykułu 203, ułatwiającego Radzie wyznaczanie regionalnych ministrów. Niektórzy chcieli wzmocnić pozycję regionów, które powinny stanowić podstawowy okręg wyborczy w wyborach europejskich [do Parlamentu Europejskiego – uwaga red.] w państwach członkowskich i zaproponowali wprowadzenie pojęcia „partnerski region Unii”, który to status byłby nadawany przez państwa członkowskie.

Niektórzy członkowie Konwentu poparli nadanie regionom, mającym kompetencje legislacyjne, prawa odwoływania się do Trybunału Sprawiedliwości. Argumentowali to tym, że takie prawo stanowi logiczną konsekwencję kompetencji, które mają regiony. W szczególności zwrócono uwagę na fakt, iż takiemu prawu mógłby z kolei towarzyszyć wymóg lojalności wobec państw członkowskich i Unii. Niektórzy członkowie stwierdzili, że sprawy tej nie powinno się pozostawiać do przyszłych obrad i konieczne trzeba wprowadzić niewielkie poprawki do czwartego paragrafu artykułu 230, poszerzając w pewnym względzie ogólne prawo odwoływania się osoby prawnej bądź cywilnej w przypadku aktów ogólnych, które bezpośrednio ich dotyczą. Inni stwierdzili, że lepiej byłoby, gdyby regiony miały możliwość odwoływania się do Trybunału wyłącznie przez odwołanie przekazane poprzez: Komitet Regionów, państwo członkowskie, którego to dotyczy, lub nawet (w przekonaniu niektórych) przez drugą izbę parlamentu narodowego.

Kilku członków [Konwentu] wskazało, że pragnęliby dodać cel terytorialnej spójności do celu spójności gospodarczej i społecznej. Inni wyrazili niepokój w sprawie specyficznych terytoriów, takich jak regiony peryferyjne lub regiony wyspiarskie, i chcieli, by istniejące specyficzne rozwiązania, ochrona i status zostały zachowane, a nawet wzmocnione.

Kilka wniosków dotyczyło regionów usytuowanych przy wewnętrznych granicach Unii. Proponowano, by stworzyć im szersze ramy prawne, zachęcające do współpracy ponadgranicznej, która wciąż jest utrudniona.

iii. Wnioski

Wiceprzewodniczący Jean-Luc Dehaene zakończył debatę, stwierdzając, że przeprowadzona dyskusja była szczególnie owocna.

Odnotował szerokie porozumienie panujące wśród członków Konwentu, że Unia powinna respektować kompetencje każdego państwa, tak aby mogły one decydować o swoich wewnętrznych strukturach i organizacji władz publicznych na poziomach regionalnym i lokalnym. Wiceprzewodniczący potwierdził wolę Konwentu włączenia odwołania do regionalnego i lokalnego wymiaru Unii do początkowych artykułów konstytucji.

To, co dotyczy konsultacji z władzami regionalnymi i lokalnymi, powinno zostać uwzględnione w tytule VI konstytucji w sprawie demokratycznego życia Unii i w protokole na temat subsydiarności.

Wiceprzewodniczący zauważył, że mimo iż propozycje dotyczące Komitetu Regionów były do pewnego stopnia dyskusyjne, rola Komitetu w [przestrzeganiu zasady] subsydiarności jest postrzegana jako ważna.

Na koniec stwierdził, że Prezydium powinno przyrzeć się prawu regresu w kontekście wystąpień członków Konwentu.

4. Informacje Prezydium

(a) Przekazanie części drugiej [traktatu] grupie roboczej złożonej z ekspertów desygnowanych przez służby prawne

Przewodniczący poinformował uczestników sesji plenarnej – jak to już zostało ogłoszone w grudniu – o zgodzie Prezydium, by równoległe do jego prac nad projektem części pierwszej konstytucji przyspieszyć dostosowanie tych warunków TWE i TUE, które zostaną włączone do części drugiej. Jak dotychczas, Sekretariat Konwentu wykonał pewne prace wstępne, wskazując te zapisy, które nie będą zmienione, oraz te, które należy przystosować pod względem technicznym w kontekście wniosków już przyjętych przez Konwent, a także te, które muszą zostać znacznie zmienione i te, które mają być usunięte lub zostały uznane za przestarzałe. Prezydium zarezerwowało sobie, przy poparciu Sekretariatu, prawo do opracowania projektu przepisów w trzeciej z wymienionych kategorii. Zdecydowano, że sprecyzowanie przepisów należących do drugiej i czwartej kategorii będzie należało do grupy roboczej złożonej z ekspertów desygnowanych przez służby prawne Parlamentu Europejskiego, Radę i Komisję, w szczególności jeśli chodzi o dostosowanie przepisów części drugiej, w świetle rekomendacji grupy roboczej ds. uproszczenia przyjętych na sesji plenarnej [Konwentu].

Ekspertom prawnym dano konkretny i ograniczony mandat, a wynik ich pracy zostanie przekazany Prezydium, które po dokonaniu oceny wprowadzi je do projektu konstytucji. Mandat został przekazany do wiadomości w dokumencie CONV 529/03.

(b) Koło dyskusyjne na temat Trybunału Sprawiedliwości

Przewodniczący przypomniał członkom [Konwentu], że na spotkaniu styczniowym padła propozycja utworzenia „koła dyskusyjnego” na temat funkcjonowania Trybunału. Antonio Vitorino zgodził się poprowadzić takie koło. Prezydium określiło zasoby jego pracy (podane do wiadomości w CONV 543/03). Koło to powinno mieć mniej członków niż grupy robocze, tak by jego członkowie byli w stanie skutecznie przygotowywać specyficzne ekspertyzy w celu zapewnienia dojścia do efektywnych wniosków. Poszczególne grupy członków [Konwentu] powinny przesłać Sekretariatowi nazwiska członków Konwentu, którzy mogliby brać udział w pracach koła.